

Sygnatura akt IV Ka 721/23

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2023 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodnicząca:	1. SSO Agnieszka Połyniak
1. Protokolant:	1. Agnieszka Strzelczyk

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2023 r.

6. sprawy R. M.

7. syna F. i K. z domu P.

8. urodzonego (...) w Ś.

9. oskarżonego z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 64 § 1 k.k.

10. i B. M.

11. córki T. i W. z domu K.

12. urodzonej (...) w S.

13. oskarżonej z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt, art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt

14. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora w stosunku do obojga oskarżonych oraz przez oskarżoną B. M.

15. od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

16. z dnia 8 maja 2023 r. sygnatura akt VI K 769/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymiar kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec B. M. w punkcie II części dyspozytywnej obniża do 1 (jednego) roku i 1 (jednego) miesiąca;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. *zwalnia oskarżoną B. M. od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym wynikłym z jej apelacji, zaś wydatkami tego postępowania, w tym związanymi z apelacją prokuratora, obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka721/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z 8 maja 2023 roku, sygn. akt VI K 769/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	R. M.	uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego	karta karna	k.460
2.1.1.2.	B. M., R. M.	umorzenie postępowania karnego przeciwko G. B. i zastosowanie wobec niego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym	prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z 2 listopada 2022 roku, sygn. III K 92/22	k. 477 - 484

2.1.1.3.	B. M.	dotychczasowa niekaralność oskarżonej	karta karna	k. 462
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	karta karna	dokument niekwestionowany przez strony, którego treść nie budzi wątpliwości		
2.1.1.2	postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z 2 listopada 2022 roku, sygn. akt III K 92/22	prawomocne postanowienie, którego treść nie budzi wątpliwości, stanowi zaś o dopuszczalności przeprowadzenia dowodu z depozycji G. B.		
2.1.1.3	karta karna	dokument niekwestionowany przez strony		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy zarzucił obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k., poprzez niewłaściwe przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu w ten sposób, że konstrukcja części wstępnej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>zaskarżonego wyroku wskazuje, że każdy z oskarżonych stanął pod zarzutem popełnienia trzech czynów zabronionych, podczas gdy oskarżony R. M. stanął pod zarzutem popełnienia jednego czynu kwalifikowanego z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 64 §1 k.k. (poz. I aktu oskarżenia), zaś B. M. stanęła pod zarzutami popełnienia dwóch czynów zabronionych kwalifikowanych z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (poz. II aktu oskarżenia) oraz z art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (poz. III aktu oskarżenia)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Autor apelacji, która wpłynęła do Sądu Rejonowego w</p>				

Świdnicy 27 czerwca 2023r. (k.438), zakwestionował błędną redakcję części wstępnej wyroku, którą tenże Sąd sprostował postanowieniem z 18 maja 2023r. (k.399), co - jako niedopuszczalne - zostało zaskarżone przez rzecznika oskarżenia do Sądu Okręgowego w Świdnicy (k.403). Apelacja wniesiona została zatem w czasie, kiedy postanowienie prostujące tę część wyroku, nie było jeszcze prawomocne, co do zasady wniesienia środka odwoławczego było uzasadnione, choć wątpliwość budzi już wskazany kierunek zaskarżenia - „na niekorzyść”. Kwestia zaś zasadności samego zarzutu rozstrzygnięta została postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z 14 lipca 2023r. (k. 428), który przedmiotowy wyrok został sprostowany, a czego - de facto - apelujący nie uznał.

Jak wynika z pierwotnej treści wyroku z 8 maja 2023r. Sąd

Rejonowy w Świdnicy wskazał w części wstępnej, że R. M. i B. M. zostali oskarżeni o to, że "... działając ze szczególnym okrucieństwem, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonali zabicia psa ...", tj. czynu z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt, tego, że "podżęgała G. B. i R. M. do dokonania czynu zabronionego ...", tj. czynu z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt oraz tego, że "... pomimo ciężącego na niej obowiązku zapewnienia swojemu psu (...) poszanowania, ochrony i opieki, działając ze szczególnym okrucieństwem (...) znęcała się nad swoim psem ...", tj. czynu z art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 2 ustawy z 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt, choć w części rozstrzygającej R. M. przypisany został jednej czyn, zaś B. M. dwa. Wyrok ten został sprostowany w trybie art.

105 §1 k.p.k.
postanowieniem z 18
maja 2023r., co
zostało zaskarżone
przez prokuratora
Prokuratury
Rejonowej w
Świdnicy, który
kwestionował
dopuszczalność
takiej ingerencji w
treść orzeczenia,
jak też to, że
sprostowanie
dokonane przez
Sąd I instancji
nadal nie prowadziło
do kompatybilności
wyroku z aktem
oskarżenia. Sąd
Okręgowy w
Świdnicy,
rozpoznając to
zażalenie,
postanowieniem z
14 lipca 2023r.
(sygn. akt IV
Kz 237/23) zmienił
więc zaskarżone
orzeczenie w ten
sposób, że
"sprostował
oczywistą omyłkę
pisarską zawartą
w części wstępnej
wyroku ..."
wprowadzając
zapisy, które
pozwoliły
precyzyjnie, w ślad
za aktem oskarżenia,
wskazać jaki czyn
został zarzucony
poszczególnym
oskarżonym.
Przesądził zatem Sąd
ad quem, że była
to oczywista omyłką
pisarska, polegająca
na błędnym

<p>przeniesieniu treści aktu oskarżenia którą można było sprostować w trybie art. 105 k.p.k. Miała charakter techniczny, a nie merytoryczny. Postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy jest prawomocne i wobec jego treści zarzut apelacji, wniesionej zanim zażalenie prokuratora zostało rozpoznane, stanowi o tym, że jest ona bezprzedmiotowa i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zamianę zaskarżonego wyroku w zakresie jego części wstępnej, poprzez wskazanie, że R. M. został oskarżony o popełnienie jednego czynu kwalifikowanego z art. 35 ust. 1 w zw. ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt w zw. z art. 64 §1 k.k. (poz. I aktu oskarżenia), zaś B. M. została oskarżona o popełnienie dwóch czynów zabronionych, tj. kwalifikowanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (poz. II aktu oskarżenia) oraz z art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (poz. III aktu oskarżenia)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wbrew wnioskowi apelacji, prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z 14 lipca 2023r. (sygn. IV Kz 237/23) doprowadziło do usunięcia błędnego zapisu części wstępnej wyroku z 8 maja 2023r. poprzez precyzyjne wskazanie jakie czyny zostały zarzucone poszczególnym osobom oskarżonym w niniejszej sprawie, a tym samym ta część wyroku stała się spójna w swej treści z zapisami części rozstrzygającej. Nie ma zatem konieczności, by dokonywać jakichkolwiek zamian w tej</p>			

<p>części zaskarżonego wyroku. Zasadnie wskazał bowiem Sąd Okręgowy w postanowieniu, że błędna redakcja części wstępnej wyroku stanowiła w realiach niniejszej sprawy tzw. oczywistą omyłkę pisarską, którą należało sprostować.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>oskarżona B. M. w osobistej apelacji, koncentrując się na swej sytuacji osobistej i majątkowej de facto zarzuciła, iż Sąd Rejonowy w Świdnicy dokonał błędnych ustaleń faktycznych, bowiem - wbrew tym ustaleniom - nie popełniła żadnego z przypisanych jej czynów na szkodę swojego psa, a przy tym nie mogła uczestniczyć w rozprawie i przedstawić oraz bronić swoich racji, ponieważ nie została zawiadomiona o jej terminie, a to z uwagi na zmianę adresu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Apelacja jest niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że to powinnością samej B. M. było dołożenie staranności, by wywiązać się z ciążących na niej, jako strony postępowania karnego, powinności, tj. informowania najpierw prokuratora, a następnie Sądu orzekającego o każdej zmianie miejsca pobytu (adresu dla doręczeń). Dopiero zachowanie owej staranności rodziło po stronie prowadzącego postępowania obowiązek informowania (zawiadamiania) o czynnościach procesowych na tak wskazany adres. Skoro oskarżona o toczącym się przeciwko niej postępowaniu karnym wiedziała, jak również o ciążącym na jej obowiązku (k.79 – 81), lecz tego zaniechała, w wyniku czego zawiadomienie o terminie rozprawy przesłane zostało

na ostatni wskazany przez nią adres dla doręczeń, to jako nieskuteczne uznać należy jej usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie oraz opartą na tym sugestię, iż postępowanie winno być powtórzone, by mogła swe racje ponownie przedstawić.

Niepodjęcie przesyłki dwukrotnie awizowanej, skutkowało zasadnie uznaniem przez Sąd meriti, iż została prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, tym bardziej, że udział oskarżonej w rozprawie nie jest jej obowiązkiem, lecz uprawnieniem, z którego może korzystać, lecz nie musi.

Sugestia ze strony apelującej, iż doszło do naruszenia jej prawa do obrony, ponieważ nie mogła przedstawić swoich racji, co miałoby uzasadniać wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, są w tych okolicznościach chybione i nie mogą być skuteczne.

Niemniej apelacja B. M. miała i ten skutek, że Sąd ad quem poddał kontroli instancyjnej postępowanie przeprowadzone przez Sąd a quo, jak też przeprowadzoną analizę zgromadzonych dowodów pod kątem prawidłowości wyprowadzonych na tej podstawie wniosków.

I w tym przypadku nietrafne okazały się zarzuty, które wskazywać by miały, iż Sąd orzekający błędnie ustalił, że oskarżona dopuściła się obu przypisanych jej występów z ustawy o ochronie zwierząt, ponieważ w rzeczywistości psem opiekowała się tak, jak umiała i mogła z uwagi na swoją sytuację materialną i osobistą, a to, co zrobili G. B. i R. M. z jej psem stało się bez jej udziału i wbrew jej woli.

Wskazać zatem wypada, że w toku całego postępowania, najpierw przygotowawczego, a następnie sądowego, B. M. zmieniała swe wyjaśnienia i raz

potwierdzała swe sprawstwo, innym razem zaprzeczała (k. 76 , 205, 270 - 271).

Zauważa zatem Sąd odwoławczy, że B. M., kiedy zdecydowała się wyjaśnić, wprost przyznała, że swego psa nienawidziła, a G. B. i R. M. namówiła, by psa, na którego nie mogła patrzeć, „zabrali i udusili lub zatłukli” i obaj jej wówczas odpowiedzieli, że „to nie jest dla nich żaden problem” i psa z sobą zabrali „żeby załatwić sprawę”, przyznając, że wiedziała w jakim celu mężczyźni wyszli (k. 84). To ta właśnie część jej wyjaśnień koresponduje nie tylko z wyjaśnieniami G. B., który relacjonował okoliczności w jakich wraz z R. M. psa od oskarżonej zabrali i co z nim zrobili (k.137), ale i zeznaniami funkcjonariuszy T. L. (k. 51v), Ł. P. (k. 63), którzy rozmawiali z oskarżoną zaraz po tym, kiedy ustalili, że to ona jest właścicielką psa,

którego utopiono w stawie w (...) w Ś..

Nie ma żadnych racjonalnych powodów, by wyżej wymienione osoby bezpodstawnie pomawiały B. M., jak również R. M..

G. B. nie negował tego, że wraz z R. M. psa z domu oskarżonej zabrał i - co istotne - uczynił to za jej zgodą, o czym przekonują także zeznania trzeciego, z obecnych w domu oskarżonej w krytycznym momencie mężczyzn, z którymi wówczas spożywała alkohol - M. K.. Świadek ten wręcz cytował wypowiedź G. B., która nie pozostawiała żadnych wątpliwości co do losów psa, jeżeli tylko wyrazi na to zgodę, co wszak nastąpiło (k. 280v). Z tego też powodu nie ma podstaw, by negować tę część ustalań poczynionych przez Sąd meriti, z których wynika, że G. B. i R. M., pod wpływem namowy oskarżonej, zdecydowali się zabić psa B. M. (utopić go w stawie). Kobieta bowiem „żałowała się” im na psa i problemy, której jej

stwarzał. Był chory, wymagał opieki i właściwego żywienia oraz wyprowadzania na spacer, a ponieważ tego mu nie zapewniała, potrzeby fizjologiczne załatwiał w domu. To właśnie zasady logicznego rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego obligują do uznania, że mężczyźni nie zdecydowaliby się na uśmiercenie zwierzęcia, należącego do oskarżonej, gdyby ich do tego nie nakłoniła. Wszak nie mieli z psem kontaktu na co dzień i było im zupełnie obojętne co się z nim dzieje oraz w jaki sposób sprawowana jest nad nim opieka. Nadto tylko za zgodą oskarżonej mogli wyjść z psem z jej mieszkania, co opisał nie tylko G. B. (k. 137), ale i M. K., a ich relacje w tym zakresie są spójne i tworzą logiczną całość. Nie ma żadnych wątpliwości także to, że to ona nakłaniała do zabicia psa, o czym przekonują cytowane przez świadków oraz samą oskarżoną jej własne

słowa, iż prosiła, by psa „zatłukli” lub udusili. Nie można pominąć i tego, że z wyjaśnień oskarżonej, jak też zeznań M.F.i P. Z. wynika, iż miała świadomość tego, że nakłania do popełnienia przestępstwa, zamiast zapewnić psu opiekę, czy oddać psa osobie lub instytucji, która zapewniłaby mu taką opiekę, podjęła decyzję, by go uśmiercić i to w tak niehumanitarny sposób, jak wynikało to z relacji tych, którym to proponowała.

Skoro w przypadku podżegania chodzi o sugestywne oddziaływanie nakłaniającego na bezpośredniego wykonawcę wywołujące u adresata nakłania wolę podjęcia określonego zachowania i jest zrealizowane w momencie zakończenia samego nakłaniania, to nie ulega wątpliwości, że B. M. czynu z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt. Z tego też powodu zasadnie uznał Sąd Rejonowy

sprawstwo
oskarżonej w
zakresie tego czynu i
wobec stwierdzenia,
iż ponosi za to
odpowiedzialność,
uznał jej winę.

Z ustaleń Sądu
orzekającego, które
należy zaaprobować,
wynika, że M. K.
oraz G. B. i R. M.,
po ustaleniu, że psa
zabiją i w ten sposób
uwolnią oskarżoną
od „kłopotu”, wyszli
z mieszkania
oskarżonej z jej
psem i wspólnie
udali się do (...)w Ś..
Prawidłowo ustalił
tenże Sąd, że M. K.
nie poszedł z nimi.
To R. M. i G. B. byli
„adresatami” prośby
B. M. („R. M. (...)”
poszedł ze mną do
parku, żeby zrobić
eutanzję pieska, M.
słyszał jak B. mówiła
do nas, tj. do mnie
i R., żebyśmy coś
z psem zrobili” –
k. 137 wyjaśnienia
G. B.). Mężczyźni ze
zwierzęciem wyszli
więc w ściśle
określonym celu
- zabicia psa.
Oskarżona
skutecznie
przekonała ich do
tego, że pies jej
zawadza i należy
się go definitywnie
pozbyć. Choć z akt
sprawy wynika, że
G. B. był tym,
który bezpośrednio

wykonywał wszystkie czynności sprawcze, to jednakże R. M. był przez cały czas obecny zarówno w mieszkaniu B. M., która także do niego adresowała swe „żale” dotyczące kłopotów, które pies jej sprawia, jak też „prośby” o wybawienie jej od tego „kłopotu”. Nadto wiedział i aprobował to, co zapowiedział G. B., iż jeżeli oskarżona tylko chce, to „załatwi to szybko” (k. 281), w tym właśnie celu udali się obaj – ostatecznie - do parku, gdzie obserwował co robi G. B., który psa (na jego oczach) utopił, a następnie - nader ekspresyjnie - wyraził swą radość z tego, co się stało. Tę reakcję zarejestrowała kamera monitoringu. Nagrany został bowiem „taniec” obu mężczyzn i to w jaki sposób wspólnie opuścili miejsca przestępstwa - zabicia psa. To zachowanie R. M. świadczy jednoznacznie o tym, że wiedział, co się wydarzy, aprobował to i

przez cały czas "wspierał" G. B., a wręcz ponaglał, by szybciej „sprawę” dokończył. Nie ulega wątpliwości, że R. M. działał jako współsprawca przestępstwa - utopienia psa ze szczególnym okrucieństwem, gdyż tzw. "współsprawca" nie musi realizować samodzielnie wszystkich znamion penalizowanego czynu, co oznacza nie jest wymagane, by każdy ze współdziałających realizował niejako własnoręcznie znamię czasownikowe czynu, który popełniają, lecz wystarcza, że występuje on w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiając bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu, a przy tym wymagane do przyjęcia konstrukcji z art. 18 § 1 k.k. porozumienie może być nawet dorozumiane.

O tym, że mężczyźni mieli świadomość tego, że dokonali przestępstwa

świadczą także cytowane przez świadka P. Z. słowa, które usłyszał A. K., kiedy to po ujawnieniu sprawy utopienia psa w stawie w (...) w Ś., udał się do B. M., by zapytać, gdzie jest jej pies i wówczas widział dwóch mężczyzn, z których jeden, słysząc pytanie, miał wyrazić swą obawę o konsekwencje tego, co zrobili.

Zgromadzone dowodowy w postaci relacji sąsiadów oskarżonej, tj. M.F., P. Z. i A. K., ocenianych przez przyzmat oględzin psa i jego stanu, których dokonał biegły z zakresu weterynarii, jednoznacznie wskazuje, że przez okres co najmniej kilku miesięcy nie sprawowała w sposób właściwy opieki nad psem, tj. znęcała się nad nim (sąsiedzi słyszeli uderzeń i pisk psa), nie leczyła go, choć miała świadomość tego, że poważnie chory (guzy w okolicach skutków 4 i 5 pary), nie tylko pozwoliła, by miał przerośnięte pazury, co utrudniało mu poruszanie się, ale

dopuszcza do tego, że miał pasożyty skóry (co uwidaczniało się w postaci ubytków sierści na grzbiecie i u nasady ogona). Stan psa opisał biegły i świadczy to o tym, że przez dłuższy czas zaniedbywała go, jak też jego potrzeby, niewłaściwie żywiła i nie leczyła, co skutkowało tym, że zwierzę cierpiało. Tolerowała i przyzwalała na to, iż inne osoby jej psa biły i dusiły i to w taki sposób, że "oczy mu wychodziły"(zeznania M. K., k. 280v).

Wskazać wypada i to, że przepis art. 6 ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt wskazuje przykładowe przejawy zachowań, które uznaje się za znęcanie nad zwierzęciem, czyli zachowania polegające na zdawaniu albo świadomym dopuszczaniu do zdawania bólu lub cierpień. Przekonuje o tym posłużenie się zwrotem "a w szczególności". Dla bytu tego przestępstwa wystarcza ustalenie, że takie zachowanie sprawcy jest

niehumanitarne, a więc nieuwzględniające potrzeby zwierzęcia lub niezapewniające mu opieki, czy też ochrony. Co istotne zamiar bezpośredni w takim przypadku obejmuje samą czynność sprawczą, a nie wolę zadania cierpienia lub bólu zwierzęciu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 13 grudnia 2016r. /sygn. II KK 281/16/ i z 7 lipca 2020r. /sygn. II KK 222/19/).

W ustawie o ochronie zwierząt w art. 4 pkt 12 wskazane zostało, że "szczególne okrucieństwo" to przedsiębrane przez sprawcę działania charakteryzujące się drastycznością form i metod, a zwłaszcza działanie w sposób wyszukany lub powolny, obliczony z premedytacją na zwiększenie cierpień i czasu ich trwania. Jednakże ten aspekt działania sprawcy oceniać należy nie poprzez sam zamiar sprawcy, ale ocenę intensywności cierpień zadanych zwierzęciu, które w odczuciu przeciętnego człowieka

przedstawiają się jako szczególnie okrutne. W tym bowiem przypadku opowiedzieć się należy za stanowiskiem wyrażonym przez W. R., że "szczególne okrucieństwo jest kategorią przedmiotową, a nie podmiotową" (W. R., Ustawa o ochronie zwierząt, str. 227 - 228). Zamiar sprawcy wpisać bowiem należy w szerszy kontekst, biorąc pod uwagę istotę i cel ustawy o ochronie zwierząt, tj. zasadę humanitarnego traktowania każdego zwierzęcia, czyli takie traktowanie, które uwzględnia potrzeby zwierzęcia, jak też zapewnia mu opiekę i ochronę.

W omawianej sprawie, stan, do jakiego doprowadziła psa, B. M., w powiązaniu z ujawnionymi zachowaniami, które przez wiele miesięcy podejmowała (złe żywienie, karcenie za załatwienia potrzeb fizjologicznych w domu, a przy tym niewyprowadzanie na spacer), jak też z zaniechaniem udzielania mu jakiegokolwiek

pomocy (ocenianym łącznie ze stwierdzonymi zaniedbaniami higienicznymi oraz brakiem opieki weterynaryjnej, choć guzy i brak sierści spowodowany pasożytami były widoczne), mimo iż obiektywnie taką możliwość miała, uprawnia do wyprowadzenia wniosku, iż było to znęcanie się nad psem ze szczególnym okrucieństwem.

Stan zwierzęcia pogarszał się sukcesywnie, a konieczność udzielania pomocy i cierpienie psa było widoczne nawet dla osób postronnych, które usiłowały interweniować, lecz postawa oskarżonej uniemożliwiła udzielenie psu pomocy (nie wpuszczała nikogo do mieszkania - k. 66 i 173). Zeznały o tym choćby P. Z. i M. F. (1), które starały się zainteresować sytuacją psa stosowane organizacje, np. (...), lecz nikomu oskarżona drzwi nie otworzyła.

Nie jest prawdą, że nie miała wystarczających

środków finansowych i dlatego nie miała możliwości, by poszukać właściwej pomocy i zminimalizować cierpienia psa. Zauważyć wypada, że przez cały ten okres oskarżona miała jednak środki na zakup alkoholu dla siebie, o czym przekonują informacje z wywiadu środowiskowego (k. 173). O pomoc mogła zwrócić się także do odpowiednich organizacji, lecz tego też nie zrobiła. Nie przekonują w tych okolicznościach argumenty, iż to z uwagi na sytuację materialną i majątkową nie mogła właściwie się psem opiekować.

Z tych też powodów, jeżeli uwzględni się ujawnione zachowania B. M., które podejmowała wobec psa, przez co najmniej pół roku, oraz to, czego zaniechała w zakresie opieki nad nim i jego leczenia, choć obiektywnie miała możliwość, by o psa zadbać, przyciąć mu pazury, pozbyć się pasożytów, usunąć kamień nazębny, a

<p>w końcu zadbać, by nie cierpiał z powodu nowotworu i pasożytów, co był także dla niej widoczne (guzy listwy mleczej i brak sierści na grzbiecie i przy nasadzie ogona), to zasadnie uznał Sąd orzekający, iż oskarżona wyczerpała ustawowe znamiona występkę z art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.2 niniejszego uzasadnienia zarzuty apelującej okazały się chybione. Z tych też powodów wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, by mogła czynnie uczestniczyć w</p>		

<p>rozprawie, okazały się niezasadne. W żadnym razie jej prawo do obrony, tj. czynnego uczestnictwa w rozprawie nie zostało naruszone, a zgromadzone dowody uprawniały do uznania jej sprawstwa i winy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy weryfikował z urzędu dopuszczalność przeprowadzenia dowodu z depozycji G. B., który w tej sprawie bezpośrednio nie był przesłuchiwany, zaś jego sprawa w zakresie zabicia psa B. M. wspólnie i w porozumieniu z R. M. została wyłączona do odrębnego rozpoznania i do dnia wydania zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy nie zweryfikował, czy postępowanie karne dotyczące tego oskarżonego zostało prawomocnie zakończone oraz z jakim wynikiem.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Zgodnie z brzmieniem art. 182 § 3 k.p.k. prawo odmowy zeznań przysługuje także świadkowi, który w innej toczącej się sprawie jest oskarżony o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem. O prawie tym należy świadka pouczyć, a jego oświadczenie odnotować w protokole rozprawy. W takiej sytuacji przysługuje mu bowiem prawo odmowy zeznań i jeśli skorzysta z tego prawa, ustawodawca nie zezwala na wykorzystywanie jako dowodu w sprawie poprzednio złożonych zeznań art. 186§1 in fine k.p.k., a pozwala sądowi wyłącznie na odczytanie wyjaśnień złożonych przez świadka w innym postępowaniu (art. 391§2 k.p.k.).</p> <p>Skoro zaś postępowanie karne dotyczące G. B. o czyn z art. 35 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy o ochronie</p>	

zwierząt, którego miał dopuścić się wspólnie i w porozumieniu z R. M. została wyłączona do odrębnego postępowania, rzeczą Sądu a quo było ustalenie w jaki sposób to postępowanie zostało zakończone, tym bardziej, że w niniejszym postępowaniu miał on status świadka, zatem sytuacja z art. 182 § 3 k.p.k. mogła zaistnieć, o ile to wyłączone postępowanie nie zostało prawomocnie zakończone. Z ustaleń Sądu ad quem wynika, że z uwagi na stan zdrowia psychicznego G. B. w dacie tego, czynu, jak i pozostałych mu zarzucanych, wystąpiły okoliczności o jakich mowa w art. 31 §1 k.k. postępowania karne przeciwko niemu zostało umorzone i orzeczono wobec niego środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym szpitalu psychiatrycznym (postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z 2

listopada 2022r., III K 92/22, k. 477 - 484). W takim zaś przypadku prawo do odmowy złożenia zeznań G. B. w dniu 8 maja 2023r. już nie przysługiwało, nie było także przeszkód, by jego wyjaśnienia i zeznania, które złożył na etapie postępowania przygotowawczego wykorzystać i odczytać w trybie zastosowanym przez Sąd orzekający bez konieczności pouczenia go i odbierania od niego oświadczenia.

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

pkt I - uznanie
sprawstwa i winy R.
M.

pkt III - orzeczenie
zakazu posiadania
wszelkich zwierząt
przez R. M. i B. M.;

pkt IV - orzeczenie
nawiązek w kwotach

po 2000 złotych od oskarżonych na rzecz Fundacji (...) w B.;

pkt V - zaliczenia na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności oskarżonym okresu ich zatrzymania w sprawie;

pkt VI - zwolnienie oskarżonych od obowiązku poniesienia kosztów sądowych i obciążenie wydatkami Skarbu Państwa.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Tak, jak wskazał Sąd odwoławczy w sekcji 3.2 niniejszego uzasadnienia prawidłowe ustalenia faktyczne uprawniały do uznania sprawstwa R. M. czynu z art. 35 ust. 1 w zw. ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt, którego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 §1 k.k. Był bowiem karany za przestępstwo umyślne (art. 190 §1 k.k.), odbył karę w wymiarze wyższym niż 6 miesięcy, zaś czynu przypisanego

zaskarżonym wyrokiem odpuścił się przed upływem 5 lat od zakończenia odbywania kary w poprzedniej sprawie (od 26 listopada 2017 roku do 14 marca 2018 roku i od 20 listopada 2020 roku do 8 marca 2021 roku). Słusznie bowiem uznał Sąd meriti, że wyjaśnienia R. M., nieprzyznającego się do sprawstwa, nie polegają na prawdzie, nie można nie dostrzec, że są one nielogiczne i wewnętrznie niespójne, a przede wszystkim przeczą im pozostałe dowody, w tym zapis monitoringu, potwierdzający obecność tego oskarżonego na miejscu zdarzenia w (...) oraz jego reakcję na to, że G. B. psa utopił. Dowody, którymi dysponował Sąd orzekający, wbrew temu, co utrzymywał oskarżony R. M., jednoznacznie wskazywały, że słyszał co mówiła B. M., do czego ich namawiała, zaakceptował tę propozycję i w celu jej realizacji wyszedł z mieszkania oskarżonej wraz z G. B. i psem oraz

widział co robił jego kolega z psem, akceptował to, a wręcz ponaglał go, by szybciej „sprawę dokończył” (k. 137). W tych okolicznościach wymierzona kara roku pozbawienia wolności oraz orzeczony zakaz posiadania zwierząt, jak też nawiązka na rzecz Fundacji (...) w B. stanowią właściwą reakcję prawnokarną.

Także ustalenia dotyczące sprawstwa i winy B. M. odnośnie obu przypisanych jej czynów, jak też uznania, iż odpuściła się ich w warunkach ciągu przestępstw należało zaaprobować, czemu dał wyraz Sąd ad quem w sekcji 3.2 tego uzasadnienia, analizując apelację osobistą oskarżonej. W okolicznościach tej sprawy zasadnie orzeczony został wobec oskarżonej zakaz posiadania wszelkich zwierząt przez maksymalny okres, tj. 15 lat, oraz wymierzona jej została nawiązka w kwocie 2000 złotych na rzecz tej samej fundacji, co w przypadku R. M.. Tym bardziej, iż

<p>stwierdzenie sprawstwa i winy obligowało Sąd orzekający do orzeczenia zarówno zakazu, jak i nawiązki.</p> <p>Rozstrzygnięcia o zaliczeniu na poczet kary zasadniczej oraz zwolnienia oskarżonych od obowiązku poniesienia kosztów sądowych i jednoczesne obciążenie wydatkami Skarbu Państwa, której w tej sprawie tymczasowo je ponosił, uznać należy za właściwe zastosowanie przepisów prawa karnego procesowego.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>pkt II - w zakresie wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonej B. M. za ciąg dwóch przestępstw określonych w ustawie o ochronie zwierząt, tj. podżegania do zabicia jej psa ze szczególnym</p>		

<p>okrucieństwem, jak też znęcania się nad tym psem ze szczególnym okrucieństwem przez okres kilku miesięcy (co najmniej od kwietnia 2021 roku do 16 października 2021r., jak wskazał to biegły lekarz weterynarii w swej opinii)</p>	
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>B. M., co wykazał zgromadzony materiał dowodowy, dopuściła się dwóch występów, z których każdy zagrożony jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności zanim zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z nich, zatem w warunkach określonych w art. 91 §1 k.k., co stanowiło podstawę wymierzenia jej jednej kary określonej w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla</p>	

każdego z tych przestępstw, z możliwością jej wymierzenia do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Sąd wymierzył oskarżonej karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, wskazując iż nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących a sama oskarżona nie wykazała pozytywnych przemyśleń i dążyła do tego, by jej psa zabito "w dowolny sposób".

Wskazuje jednakże Sąd odwoławczy, że w dacie wydania wyroku, brzmienie art. 53 §1 k.k. obligowało sąd, by wymierzył karę według swojego uznania, ale w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do

skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak też z uwzględnieniem okoliczności wskazanych w § 2 tego przepisu.

Tut. Sąd, podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, przedstawione w wyroku z 10 października 2023 roku (sygn. II AKa 305/23), ponieważ nie opowiada się za uproszczoną i wąsko pojętą prewencją ogólną w sensie odstraszenia surowymi karami potencjalnych sprawców przestępstw. Cele kary związane z prewencją ogólną wyrażają odmienną jej strategię, tj. strategię prewencji generalnej, pozytywnej, społecznie integrującej, w miejsce odstraszącej. Celem tak rozumianej prewencji ogólnej jest wymierzenie takich kar, które utwierdzają w świadomości społecznej przekonanie o

respektowaniu
prawa, dają
gwarancję
skutecznego
zwalczania
przestępczości,
tworzą atmosferę
zaufania ludzi do
obowiązującego
systemu prawnego
i potępienia, a
nie współczucia dla
ludzi, którzy to
prawo naruszają.
Innymi słowy,
czynnikami
decydującymi o
takim działaniu
prewencji ogólnej
są nieuchronność
kary, efektywność
ścigania, szybkość
jej orzekania i
wykonania,
przekonanie w
świadomości
społecznej o
egzekwowaniu
prawa, akceptacja
orzeczonej kary,
jako sprawiedliwej,
a więc nie
przekraczającej
stopnia winy
sprawcy.

Kiedy uwzględni się,
że B. M. jest osobą
starszą (ma obecnie
65 lat), dotychczas
niekaraną, która
funkcjonuje w dość
specyficznym
środowisku osób
nadużywających
alkoholu, jak też
uwzględniając
sposób, w jaki
traktowała swego
psa i do czego

doprowadziła, to istotnie nie sposób dostrzec okoliczności, które mogłyby usprawiedliwiać jej decyzje i popełnione występki. Niemniej kara ma stanowić sprawiedliwą odpłatę, nie zaś odwet, i dlatego też w ocenie tego Sądu odwoławczego kara izolacyjna roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, właśnie z uwagi na cele tej kary, które ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, stanowić będzie sprawiedliwe i wyważone jej ukaranie. Kara ma bowiem wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo jest karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi będzie do istotnego podwyższenia wymiaru kary ponad próg dolnego zagrożenia. Z tych też powodów kara została obniżona w stosunku do tej, orzeczonej w

zaskarżonym wyroku.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III	z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, tj nieuwzględnienie apelacji prokuratora i oskarżonej, jak też brzmienie art. 636 §1 k.p.k. oraz po uwzględnieniu sytuacji materialnej i majątkowej oskarżonej B. M., Sąd odwoławczy zwolnił oskarżoną od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z jej	

	apelacją, zaś wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSO Agnieszka Połyniak		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	obraza art. 413 k.p.k. w zakresie redakcji części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy wskutek czego błędnie wskazane zostały czyny zarzucane oskarżonym B. M. i R. M.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżona B. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie uznanie sprawstwa i winy obu przypisanych jej czynów, tj. z art. 18 §2 k.k. w zw. z art. 35 ust. 2 w zw. z ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt oraz z art. 35 ust. 1a w zw. z ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana